

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 130/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 148/2010 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 148/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom napadnutého exekučného konania, ktoré začalo v roku 2010 a dosiaľ nie je ukončené.

3. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti predovšetkým uviedol:

„Mám za to že uvedená vec je extrémne dlho nerozhodnutá a neukončená na OS Levice. Prípád je už v 9 tom roku svojho trvania. Som presvedčený, že OS Levice konal, ako aj koná vo veci nezákonne a v rozpore s Ústavou SR ako aj vykazuje prvky trestnej činnosti zo strany OS Levice, teda osoby v tejto kauze. Poukazujem aj na vysokú neodbornosť a neznalosť zákonov sudkyne OS Levice ako aj VSÚ ktoré v kauze doslova vydávali nezákonné rozhodnutia.

Podľa môjho - ako sťažovateľa, subjektívneho právneho názoru postup OS Levice od dňa 26.02.2010 do dnešných dní sa vyznačuje nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou, ktorej dôsledkom boli zbytočné prietahy v časovom horizonte konania až do dnes, ale aj celková neprimeraná dĺžka doterajšieho konania v tak jednoduchej veci, kauze ako je táto .

... OS Levice vykonal a vykonáva v kauze subjektívne a nezákonné právne akty a úmyselné prietahy niekoľkokrát, nekoná spravodlivo, teda je na mieste vysloviť názor že OS Levice vykonáva zbytočné prietahy a nekoná spravodlivo . Preto za neprimeranú dĺžku konania požadujem aj finančné odškodnenie, za každý, aj započatý rok od začiatku kauzy 11Er/148/2010, 1000 € za rok prietahov..., teda celkovú sumu za celé toto obdobie od začiatku roku 2010 celkom 9 000 € , deväťtisíc euro .

... chcem zdôrazniť , že celá kauza

1/ nie je zložitá patrila ku štandardnej agende všeobecných súdov mala byť už dávno, dávno skončená v priebehu pár mesiacov

2/ vysoko neodborným konaním OS došlo k zbytočným prietahom teda tým k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl.46 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

3/ postup OS Levice v predmetnej veci , bol vysoko neefektívny , obsahoval prvky vysokej neznalosti a neodbornosti , nečinnosť , nesprávna a neefektívna činnosť, vytvárala a vytvára právnu neistotu

... Z dôvodu hodného osobitného zreteľa žiadam , aby Ústavný súd ustúpil v tejto veci a nevyžadoval kvalifikované právne zastúpenie. Dôvodom je že som chudobný dôchodca, napriek tomu , že som zakladateľ Slovenskej štátnosti v roku 1990 , nemám prostriedky na právne zastupovanie advokátom pred Ústavným súdom Slovenskej republiky tak ako si to vyžaduje postup pred ÚS SR. Práve preto, že SR nie je právnym štátom a cítim sa ťažko poškodený práve postupmi jednotlivých súdov počas môjho života. Ak by som z tohto dôvodu nemohol predložiť svoju sťažnosť na ÚS SR, tak by sa to len potvrdilo. Preto vás vážený ÚS SR, žiadam o vyhovie, aby som sa mohol zastupovať sám.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 46 ods.1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote, ako aj spravodlivé súdne konanie podľa čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Levice v konaní pod sp. zn. 11Er/148/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Levice v konaní vedenom pod sp.zn. 11Er/148/2010 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 9 000 €, ktoré je Okresný súd Levice povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od doručenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

5. Vec napadla ústavnému súdu 27. júna 2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu), a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až 13 a § 16 až 28 a § 32 až 248 a § 250 a 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 27. júna 2018, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

12. Podľa § 123 zákona o ústavnom súde:

(1) Ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,

d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

13. Obdobná právna úprava platila aj v čase doručenia ústavnej sťažnosti, podľa ktorej ústavný súd podľa citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde posudzoval splnenie náležitostí sťažnosti. Podľa predchádzajúcej právnej úpravy zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“), ktorý všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania upravoval v ustanovení § 20 ods. 1, návrh na začatie konania sa ústavnému súde podával písomne a musel obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy; návrh musel podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 citovaného zákona sa k návrhu na začatie konania muselo pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovoval inak, a v splnomocnení sa muselo výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Náležitosti sťažnosti obsahovalo ustanovenie § 50 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z., ktoré pre sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 vyžadovalo označenie, a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

18. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, III. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

19. V okolnostiach prípadu sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

20. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a to s poukazom na celkovú dĺžku konania, avšak bližšie neuvádza, v súvislosti s rozhodovaním o akom návrhu k nemu malo dôjsť.

21. Ústavný súd zo spisu okresného súdu vzťahujúceho sa na vec sťažovateľa zistil, že napadnuté konanie začalo na okresnom súde 26. februára 2010 doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pohľadávky v sume 50 €. Okresný súd 1. marca 2010 vydal poverenie súdnemu exekútorovi. Sťažovateľ doručil 6. apríla 2010 námietky proti exekúcii, ktorým okresný súd uznesením z 11. novembra 2011 nevyhovel. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť až 17. júna 2016 vzhľadom na nepreberanie zásielok sťažovateľom v mieste svojho trvalého bydliska, resp. z dôvodu jeho neznáameho pobytu. Pritom nemožno konštatovať, že by bol okresný súd v uvedenom období pasívny pri vyvíjaní procesnej aktivity smerujúcej k doručeniu rozhodnutia o námietkach sťažovateľovi, práve naopak, deväťkrát sa pokúšal sťažovateľovi zásielku doručiť, pri čom využíval súčinnosť Policajného zboru Slovenskej republiky, mestskej polície i Registra obyvateľov Slovenskej republiky.

22. Dňa 3. marca 2017 sťažovateľ doručil okresnému súdu „Žalobu na zastavenie exekúcie“ a 13. júla 2017 bol okresnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu účastníka exekučného konania. Okresný súd uznesením z 27. novembra 2017 návrhu vyhovel a pripustil zmenu účastníka na strane oprávneného. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 27. júna 2018 sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením zo 17. októbra 2018 zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť až 14. februára 2019 opäť z dôvodu „závad“ v doručovaní na strane sťažovateľa. Okresný súd uznesením zo 14. decembra 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. marca 2019, rozhodol aj o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 42/01). Ako možno vyvodiť z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

24. Z uvedeného prehľadu procesných úkonov v napadnutom konaní vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti už okresný súd vo veci námietok sťažovateľa ako povinného nekonal (právoplatné ukončenie tohto konania k 17. júnu 2016), avšak konal v napadnutom konaní o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie z 3. marca 2017, a súčasne o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o pripustení zmeny účastníka exekučného konania z 27. júna 2018. Zatiaľ čo o sťažnosti sťažovateľa okresný súd rozhodoval necelé 4 mesiace, o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie okresný súd rozhodol po 22 mesiacoch. Treba však povedať, že okresný súd v tomto období rozhodoval súčasne o návrhu oprávneného na zmenu účastníka exekučného konania, pričom z dôvodu opätovného nepreberania zásielok sťažovateľom, ako aj z dôvodu ním podaného odvolania, rozhodovanie o tomto návrhu trvalo celkovo 15 mesiacov.

25. Ústavný súd tiež v rámci kritéria predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa, ktoré skúma v súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní, zohľadnil skutočnosť, že sťažovateľ je v napadnutom konaní v postavení povinného,

pričom predmetom exekúcie je vymożenie pohľadávky v sume 50 € z titulu pokuty nezaplatenej na mieste. V tomto kontexte preto ústavný súd nepovažuje zásah do stavu právnej istoty sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na zastavenie exekúcie okresným súdom za tak významný, aby to malo za následok porušenie práv sťažovateľa. Aj keď rozhodovanie okresného súdu o návrhu sťažovateľa bolo poznačené priet'ahmi, tie možno hodnotiť nanajvyš ako ojedinelý priet'ah nemajúci intenzitu zbytočných priet'ahov.

26. V okolnostiach posudzovanej veci a prihliadajúc na špecifiká exekučného konania, ústavný súd dospel k záveru, že zistený ojedinelý priet'ah v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie nedosahuje potrebnú ústavnoprávnu intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prípadne práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. V súvislosti s námietkou porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vo všeobecnosti namieta, že okresný súd konal a koná v napadnutom konaní „*nezákonne a v rozpore s Ústavou SR*“, v tejto časti sťažnosti však absentuje odôvodnenie namietaného porušenia označených práv (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), teda konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa k ich porušeniu dôjsť (m. m. IV. ÚS 124/08).

28. Ústavný súd preto odmietol túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

29. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré viedli ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ho už nevyzýval na odstránenie nedostatku povinného právneho zastúpenia advokátom, keďže ani prípadné odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti by nebolo spôsobilé prívodiť iné rozhodnutie o jeho ústavnej sťažnosti. Ústavný súd

zároveň konštatuje, že nebolo možné vyhovieť požiadavke sťažovateľa, aby ústavný súd upustil od povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na ustanovenie § 34 zákona o ústavnom súde sa povinné právne zastúpenie nevyžaduje v prípade navrhovateľa, ktorý je advokátom, pričom sťažovateľ ani len netvrdil, tým menej preukazoval, že uvedenú podmienku splňa.

Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudca Peter Straka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu